

ระเบียบมหาวิทยาลัยขอนแก่น

ว่าด้วยค่าชดเชย

พ.ศ. ๒๕๖๕

โดยที่เป็นการสมควรปรับปรุงระเบียบมหาวิทยาลัยขอนแก่น ว่าด้วย ค่าชดเชย ให้มีความเหมาะสม สอดคล้องกับข้อบังคับมหาวิทยาลัยขอนแก่น ว่าด้วย การบริหารงานบุคคล พ.ศ. ๒๕๖๕

อาศัยอำนาจตามความใน มาตรา ๑๓ มาตรา ๒๓ (๒) แห่งพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยขอนแก่น พ.ศ. ๒๕๕๘ ประกอบกับมติคณะกรรมการบริหารงานบุคคล ประจำมหาวิทยาลัยขอนแก่น ในการประชุม ครั้งที่ ๙/๒๕๖๕ เมื่อวันที่ ๓ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๖๕ และมติสภามหาวิทยาลัยขอนแก่น ในการประชุม ครั้งที่ ๑๐/๒๕๖๕ เมื่อวันที่ ๗ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๖๕ จึงวางระเบียบไว้ ดังนี้

ข้อ ๑ ระเบียบนี้เรียกว่า “ระเบียบมหาวิทยาลัยขอนแก่น ว่าด้วยค่าชดเชย พ.ศ. ๒๕๖๕”

ข้อ ๒ ระเบียบนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๖๕ เป็นต้นไป

บรรดาระเบียบ ข้อบังคับ ประกาศ คำสั่ง หรือข้อกำหนดอื่นใดที่กำหนดไว้แล้ว ที่ขัดหรือแย้งกับระเบียบนี้ ให้ใช้ระเบียบนี้แทน

ข้อ ๓ ให้ยกเลิก

๓.๑ ระเบียบมหาวิทยาลัยขอนแก่น ว่าด้วย ค่าชดเชย พ.ศ. ๒๕๕๙

๓.๒ ระเบียบมหาวิทยาลัยขอนแก่น ว่าด้วย ค่าชดเชย (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๖๑

ข้อ ๔ ในระเบียบนี้

“มหาวิทยาลัย” หมายความว่า มหาวิทยาลัยขอนแก่น

“สภามหาวิทยาลัย” หมายความว่า สภามหาวิทยาลัยขอนแก่น

“ส่วนงาน” หมายความว่า ส่วนงานตามมาตรา ๙ แห่งพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยขอนแก่น พ.ศ. ๒๕๕๘ และที่แก้ไขเพิ่มเติม

“ก.บ.ม.” หมายความว่า คณะกรรมการบริหารงานบุคคล ประจำมหาวิทยาลัย

“อธิการบดี” หมายความว่า อธิการบดีมหาวิทยาลัยขอนแก่น

“พนักงานมหาวิทยาลัย” หมายความว่า พนักงานมหาวิทยาลัย ตามข้อบังคับมหาวิทยาลัยขอนแก่น ว่าด้วยการบริหารงานบุคคล พ.ศ. ๒๕๖๕

“ลูกจ้างของมหาวิทยาลัย” หมายความว่า ลูกจ้างของมหาวิทยาลัย ตามข้อบังคับมหาวิทยาลัยขอนแก่น ว่าด้วยการบริหารงานบุคคล พ.ศ. ๒๕๖๕

“ค่าชดเชย” หมายความว่า เงินชดเชยที่มหาวิทยาลัยหรือส่วนงานจ่ายให้แก่พนักงานมหาวิทยาลัยหรือลูกจ้างของมหาวิทยาลัย เมื่อสิ้นสุดสัญญาจ้างการเป็นพนักงานมหาวิทยาลัยหรือลูกจ้างของมหาวิทยาลัย

“ค่าจ้าง” หมายความว่า เงินเดือนหรือค่าจ้างในการทำงานตามสัญญาจ้างสำหรับระยะเวลาการทำงานปกติเป็นรายชั่วโมง รายวัน รายสัปดาห์ หรือรายเดือน

ข้อ ๕ พนักงานมหาวิทยาลัย หรือลูกจ้างของมหาวิทยาลัยผู้ใดสิ้นสุดสัญญาจ้าง ให้มีสิทธิได้รับค่าชดเชยตามระเบียบนี้

ทั้งนี้ มิให้ใช้บังคับกับลูกจ้างของมหาวิทยาลัยที่มีลักษณะการจ้างเป็นโครงการ ซึ่งต้องมีระยะเวลาเริ่มต้นและสิ้นสุดของงานที่แน่นอน และสิ้นสุดสัญญาจ้างตามกำหนดระยะเวลานั้น

ข้อ ๖ มหาวิทยาลัยไม่ต้องจ่ายค่าชดเชยให้แก่พนักงานมหาวิทยาลัย หรือลูกจ้างของมหาวิทยาลัย เมื่อพ้นสภาพจากการเป็นพนักงานมหาวิทยาลัย หรือลูกจ้างของมหาวิทยาลัย ในกรณีใดกรณีหนึ่ง ดังนี้

(๑) ทุจริตต่อหน้าที่ หรือกระทำความผิดอาญาโดยเจตนากระทำต่อมหาวิทยาลัย

(๒) เจตนาหรือจงใจทำให้มหาวิทยาลัยได้รับความเสียหายอย่างร้ายแรง

(๓) ฝ่าฝืนข้อบังคับเกี่ยวกับการปฏิบัติงานหรือระเบียบหรือคำสั่ง ของมหาวิทยาลัยหรือส่วนงานอันชอบด้วยกฎหมายและเป็นธรรม และมหาวิทยาลัยหรือส่วนงานได้ตัดเตือนเป็นหนังสือแล้ว เว้นแต่ กรณีที่ร้ายแรง มหาวิทยาลัยหรือส่วนงานไม่จำเป็นต้องตัดเตือน

หนังสือเตือนให้มีผลบังคับได้ไม่เกินหนึ่งปีนับแต่วันที่พนักงานมหาวิทยาลัย หรือลูกจ้างของมหาวิทยาลัย ได้กระทำความผิด

(๔) ถูกสั่งลงโทษปลดออก ไล่ออก

(๕) ขาดงานติดต่อกันรวมทั้งวันหยุดงาน เป็นเวลาไม่น้อยกว่า ๑๕ วัน โดยไม่มีเหตุผลอันสมควร

(๖) ได้รับความจำคุกตามคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก ในกรณีถ้าเป็นความผิดที่ได้กระทำโดยประมาท หรือความผิดลหุโทษ ต้องเป็นกรณีที่เป็นเหตุให้มหาวิทยาลัยได้รับความเสียหาย

(๗) ได้รับอนุญาตให้ลาออก เว้นแต่กรณีพนักงานมหาวิทยาลัย หรือลูกจ้างของมหาวิทยาลัยที่มีอายุครบ ๕๕ ปีบริบูรณ์ และได้รับอนุญาตให้ลาออกด้วยเหตุผลความจำเป็นตามที่ ก.บ.ม. กำหนด หรือเพื่อประโยชน์ของมหาวิทยาลัย ทั้งนี้ ต้องได้รับความเห็นชอบจาก ก.บ.ม.

(๘) ตาย เว้นแต่ กรณีการตายในระหว่างที่ปฏิบัติหน้าที่หรือสืบเนื่องจากการปฏิบัติหน้าที่ หรือเป็นกรณีที่ผู้ตายได้อุทิศตนปฏิบัติงานให้แก่มหาวิทยาลัยหรือส่วนงานอย่างเต็มกำลังความสามารถอย่างต่อเนื่อง คณะกรรมการบริหารมหาวิทยาลัยขอแก่นอาจพิจารณาให้ค่าชดเชยแก่ทายาทของพนักงานมหาวิทยาลัยหรือลูกจ้างของมหาวิทยาลัยผู้นั้นได้

ข้อ ๗ ให้มหาวิทยาลัยหรือส่วนงานจ่ายค่าชดเชยให้แก่พนักงานมหาวิทยาลัยหรือลูกจ้างของมหาวิทยาลัย ตามระยะเวลาที่ปฏิบัติงานติดต่อกันจนถึงวันสิ้นสุดสัญญาจ้าง ในอัตราดังนี้

(๑) ปฏิบัติงานครบหนึ่งร้อยสี่สิบวัน แต่ไม่ครบหนึ่งปี ให้จ่ายเท่ากับค่าจ้างอัตราสุดท้ายสามสิบวัน

(๒) ปฏิบัติงานครบหนึ่งปี แต่ไม่ครบสามปี ให้จ่ายเท่ากับค่าจ้างอัตราสุดท้ายเก้าสิบวัน

(๓) ปฏิบัติงานครบสามปี แต่ไม่ครบหกปี ให้จ่ายเท่ากับค่าจ้างอัตราสุดท้ายหนึ่งร้อยแปดสิบวัน

(๔) ปฏิบัติงานครบหกปี แต่ไม่ครบสิบปี ให้จ่ายเท่ากับค่าจ้างอัตราสุดท้ายสองร้อยสี่สิบวัน

(๕) ปฏิบัติงานครบสิบปี แต่ไม่ครบยี่สิบปี ให้จ่ายเท่ากับค่าจ้างอัตราสุดท้ายสามร้อยวัน

(๖) ปฏิบัติงานครบยี่สิบปีขึ้นไป ให้จ่ายเท่ากับค่าจ้างอัตราสุดท้ายสี่ร้อยวัน

การจ่ายค่าชดเชยตามวรรคหนึ่ง ให้เบิกจ่ายจากแหล่งงบประมาณเงินอุดหนุนจากรัฐ-ค่าใช้จ่ายบุคลากรหรืองบประมาณเงินรายได้ของส่วนงาน หรือตามที่มหาวิทยาลัยกำหนด

กรณีพนักงานมหาวิทยาลัยหรือลูกจ้างของมหาวิทยาลัยที่สิ้นสุดสัญญาจ้าง และอยู่ในระหว่างการดำเนินการสอบสวนความผิดทางวินัยร้ายแรง ให้มหาวิทยาลัยชะลอการจ่ายเงินค่าชดเชยไว้จนกว่าผลการดำเนินการในเรื่องดังกล่าวจะแล้วเสร็จ

ข้อ ๘ การนับระยะเวลาการปฏิบัติงานตามข้อ ๗ ให้นับระยะเวลาการปฏิบัติงานเพื่อคำนวณค่าชดเชยตั้งแต่วันที่ได้รับการบรรจุและแต่งตั้งเป็นพนักงานมหาวิทยาลัยหรือลูกจ้างของมหาวิทยาลัย จนถึงวันสิ้นสุดสัญญาจ้าง

ข้อ ๙ พนักงานมหาวิทยาลัยหรือลูกจ้างของมหาวิทยาลัยผู้ใดที่สิ้นสุดสัญญาจ้างลงแล้ว ให้มีสิทธิเบิกค่าชดเชยถัดจากวันที่สิ้นสุดสัญญาจ้าง โดยคำนวณค่าชดเชยถึงวันสิ้นสุดสัญญาจ้าง

กรณีสิ้นสุดสัญญาจ้างตามวรรคหนึ่งแล้ว หากมหาวิทยาลัยยังทำสัญญาจ้างต่อเนื่องไป และใช้สิทธิเบิกค่าชดเชยตามวรรคหนึ่งเรียบร้อยแล้ว เมื่อสิ้นสุดสัญญาจ้างครั้งสุดท้าย ให้นับระยะเวลาการปฏิบัติงานต่อเนื่องจากระยะเวลาการจ้างเดิมจนถึงวันสิ้นสุดสัญญาจ้างครั้งสุดท้าย ทั้งนี้ ให้จ่ายค่าชดเชยในอัตราตามข้อ ๗ ของอัตราค่าจ้างสูงสุดที่ได้รับ หากได้รับค่าชดเชยสูงกว่าที่ได้รับไปแล้ว ให้มหาวิทยาลัยจ่ายเฉพาะส่วนต่างเพิ่มเติม

กรณีสิ้นสุดสัญญาจ้างตามวรรคหนึ่งแล้ว หากมหาวิทยาลัยยังทำสัญญาจ้างต่อเนื่องไป และไม่ใช้สิทธิเบิกค่าชดเชยตามวรรคหนึ่ง ให้มหาวิทยาลัยจ่ายค่าชดเชยเพียงครั้งเดียวเมื่อสิ้นสุดสัญญาจ้างครั้งสุดท้าย โดยให้นับระยะเวลาการปฏิบัติงานต่อเนื่องจากระยะเวลาการจ้างเดิมจนถึงวันสิ้นสุดสัญญาจ้างครั้งสุดท้าย ทั้งนี้ ให้จ่ายค่าชดเชยในอัตราตามข้อ ๗ ของอัตราค่าจ้างสูงสุดที่ได้รับ ทั้งนี้ หากในระหว่างการจ้างตามสัญญาครั้งสุดท้าย มีเหตุต้องสิ้นสุดสัญญาจ้าง ตามข้อ ๖ ให้มหาวิทยาลัยจ่ายค่าชดเชยโดยไม่ให้นับระยะเวลาการปฏิบัติงานในสัญญาจ้างครั้งสุดท้าย

ข้อ ๑๐ วิธีการจ่ายค่าชดเชย ให้ดำเนินการดังนี้

(๑) ให้มหาวิทยาลัยแจ้งพนักงานมหาวิทยาลัย หรือลูกจ้างของมหาวิทยาลัยผู้มีสิทธิได้รับค่าชดเชยมายื่นแบบขอรับค่าชดเชยภายใน ๑๕ วัน นับแต่วันที่ได้รับทราบการแจ้ง

(๒) ให้พนักงานมหาวิทยาลัย หรือลูกจ้างของมหาวิทยาลัยผู้มีสิทธิได้รับค่าชดเชย ยื่นแบบขอรับค่าชดเชยด้วยตนเองที่หน่วยงานที่รับผิดชอบด้านการบริหารงานบุคคลของมหาวิทยาลัย หรือยื่นแบบทางระบบอิเล็กทรอนิกส์ผ่านระบบเครือข่ายคอมพิวเตอร์ ตามที่มหาวิทยาลัยกำหนด

กรณีที่ไม่สามารถยื่นแบบขอรับค่าชดเชยได้ด้วยตนเอง ให้มอบอำนาจให้ทายาทตามกฎหมายของผู้มีสิทธิเป็นผู้ยื่นแบบขอรับค่าชดเชยแทนได้

(๓) ให้หน่วยงานที่รับผิดชอบด้านการบริหารงานบุคคลของมหาวิทยาลัย ตรวจสอบสิทธิและเอกสารแล้วเสนอหัวหน้าหน่วยงานลงนามรับรองข้อมูล และเสนออธิการบดีหรือผู้ที่ได้รับมอบหมายเพื่อพิจารณาอนุมัติ

ข้อ ๑๑ ให้อธิการบดีเป็นผู้รักษาการตามระเบียบนี้ และมีอำนาจออกประกาศหรือคำสั่ง เพื่อปฏิบัติให้
เป็นไปตามระเบียบนี้

หากมีปัญหาในการปฏิบัติตามระเบียบนี้ หรือจำเป็นต้องตีความระเบียบนี้ ให้อธิการบดี เสนอ ก.บ.ม.
วินิจฉัย คำวินิจฉัยชี้ขาดของ ก.บ.ม. ถือเป็นที่สุด

ประกาศ ณ วันที่ ๗ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๖๕

(นายณรงค์ชัย อัครเศรณี)

นายกสภามหาวิทยาลัยขอนแก่น